

Te veel tijd

Zestig seconden in een minuut, zestig minuten in een uur, vierentwintig uren in een dag, zeven dagen in een week, tweeënvijftig weken in een jaar. Reacher berekende het in gedachten en kwam uit op iets meer dan dertig miljoen seconden in een tijdspanne van twaalf maanden. Gedurende die tijd zouden er alleen al in de Verenigde Staten bijna tien miljoen ernstige misdrijven worden gepleegd. Grofweg één elke drie seconden. Niet bepaald een zeldzaam verschijnsel. Dat je getuige was van een misdrijf dat pal voor je ogen plaatsvond, heel dichtbij en persoonlijk, was niet per se onwaarschijnlijk. Het hing er natuurlijk van af waar je was. Misdrijven werden gepleegd waar mensen waren, en de kans dat je hiermee in aanraking kwam was groter in een drukke stad dan midden in een verlaten weiland.

Reacher bevond zich in een stad van niks in Maine. Niet in de buurt van een meer. Niet aan de kust. Niet bekend om zijn kreeften. Maar ooit had de stad iets te betekenen gehad. Dat was duidelijk. De straten waren breed en de huizen waren van baksteen. Er hing een sfeer van vergane glorie. In de waarschijnlijk ooit chique winkels waren nu *dollar stores* gevestigd. Maar het was niet allemaal kommer en kwel. In die dollar stores ging tenminste nog geld om. Er was een franchise van een koffieketen. Er stonden tafeltjes buiten. Het was tamelijk druk op straat. Dat kwam ook door het weer. De eerste dag van de lente en de zon scheen.

Reacher liep een brede straat in die was afgesloten voor verkeer en omgetoverd tot een plaza. Er stonden cafétafeltjes voor plumpe bakstenen panden aan weerszijden en daartussen meanderde een man of dertig. Reacher zag wat er gebeurde eerst recht voor zich, met de mensen willekeurig verspreid over het plein. Later besepte hij dat de hoofdrolspelers een perfecte hoofdletter T hadden gevormd. Hij stond zelf aan de voet van de letter en keek langs de stok omhoog. Veertig meter verderop, waar de stok de dwarsbalk van de T raakte, stak een meisje van rechts naar links de brede straat over, van het ene trottoir naar het andere. Over haar schouder droeg ze een canvas boodschappentas. De tas leek niet

bijzonder zwaar en had een natuurlijke, lichte kleur die afstak tegen haar donkere rok. Ze was een jaar of twintig. Misschien jonger, misschien was ze nog maar achttien. Ze liep langzaam, haar gezicht genietend naar de zon gekeerd.

Toen kwam er van het linkeruiteinde van de dwarsbalk een jongen aanrennen, recht op haar af. Hij was ongeveer even oud als zij. Sportschoenen aan zijn voeten, een strakke zwarte broek, een sweatshirt met capuchon. Hij greep de tas van het meisje en rukte hem van haar schouder. Zij ging onderuit, de mond wijd open voor een woordeloze schreeuw. De jongen met de capuchon klemde de tas onder zijn arm als een rugbybal, sprong naar rechts en begon te rennen, langs de stok van de T, recht op Reacher af, aan de voet van de letter.

Op dat moment verschenen bij het rechteruiteinde van de dwarsbalk van de T twee mannen in pak, die net als het meisje de brede straat overstaken, van het ene trottoir naar het andere. Ze bevonden zich een meter of twintig achter haar en reageerden zoals de meeste mensen op zo'n moment reageren. Eerst bleven ze een fractie van een seconde verstijfd staan, toen draaiden ze zich in de richting van de weggrennende jongen en vervolgens hieven ze in een reflex beide armen en riepen iets wat misschien wel *Hé!* was.

Daarna zetten ze de achtervolging in, alsof er een startschot was gegeven. Ze renden hard met opgetrokken knieën en wapperende jaspenden. Politie, dacht Reacher. Dat moest wel. Vanwege de vanzelfsprekende, gecoördineerde actie. Ze hadden elkaar niet eens aangekeken. Wie zou er anders zo reageren?

Veertig meter verderop krabbelde het meisje overeind en zette het op een lopen, de andere kant op.

De beide smerissen kwamen Reachers kant op gerend. Tien meter voor hen uit de jongen met de capuchon. Hij rende veel harder. Ze zouden hem nooit te pakken krijgen. Geen schijn van kans.

De jongen was nu nog twintig meter van Reacher verwijderd. Slalommend baande hij zich een weg tussen de voorbijgangers door. Slechts één opening voor hem. Er was maar één vrij pad. Nog twee seconden. Reacher deed een stap naar rechts, één stap. Nog één seconde. Nog een stap. Reacher liet de jongen van zijn

heup stuiteren. De jongen maakte een gemene schuiver met waperende armen en benen. De canvas tas vloog door de lucht, de jongen legde rollend en over de stenen schurend nog eens drie meter af en toen stortten de beide smerissen zich op hem. Een kleine groep mensen vormde een kring om het gebeuren. De canvas tas was ongeveer een meter voor Reachers voeten op de grond gevallen. Hij was afgesloten met een rits. Reacher bukte zich om de tas op te pakken, maar bedacht zich. Het was beter om het bewijsmateriaal ongemoeid te laten en te laten liggen waar het lag. Hij deed een stap achteruit. Achter hem verzamelden zich steeds meer toeschouwers.

De smerissen zetten de versufte jongen rechtop en boeiden zijn handen op zijn rug. De ene smeris hield bij hem de wacht, terwijl de andere naar de canvas tas liep en die oprapte. De tas was plat en zag er leeg uit. Een beetje geïmplodeerd, alsof er niets in zat. De smeris liet zijn blik over de gezichten van de omstanders dwalen en concentreerde zich op Reacher. Hij haalde een leren mapje uit zijn zak en sloeg het met een routineus gebaar open. Achter melkachtig wit plastic zat een legitimatie met foto. Rechercheur Ramsey Aaron, County Police. Op de foto stond dezelfde man afgebeeld, iets jonger en beduidend minder buiten adem.

‘Heel erg bedankt dat je ons met deze zaak helpt,’ zei Aaron.

‘Geen dank,’ zei Reacher.

‘Heb je precies gezien wat er is gebeurd?’

‘Ik dacht het wel.’

‘Dan moet je een getuigenverklaring voor me ondertekenen.’

‘Heb je gezien dat het slachtoffer wegrende?’ vroeg Reacher.

‘Nee, dat heb ik niet gezien.’

‘Ze leek niets te mankeren.’

‘Dat is goed om te weten,’ zei Aaron. ‘Maar je moet nog steeds een getuigenverklaring ondertekenen.’

‘Jullie waren er veel dichterbij dan ik,’ zei Reacher. ‘Het gebeurde pal voor jullie neus. Teken zelf die verklaring maar.’

‘Eerlijk gezegd heeft het meer gewicht als de verklaring van een gewone burger komt. Iemand uit het volk, bedoel ik. De jury is niet altijd zo gek op verklaringen die door de politie worden afgelegd. Een teken des tijds.’

‘Ik ben zelf ooit politieman geweest,’ zei Reacher.

‘Waar?’

‘In het leger.’

‘Dat is zelfs nog beter dan gewoon een burger.’

‘Ik kan hier niet rond blijven hangen tot de zaak voorkomt,’ zei Reacher. ‘Ik ben op doorreis. Ik moet weer verder.’

‘Er komt geen rechtszaak,’ zei Aaron. ‘Als we een ooggetuige hebben die militair is geweest en ervaring heeft in wetshandhaving, zal de verdediging een schikking willen. Een kwestie van rekenen. Plussen en minnen. Net zoiets als je kredietwaardigheid. Zo gaat dat tegenwoordig.’

Reacher zei niets.

‘Tien minuten,’ zei Aaron. ‘Je hebt gezien wat je hebt gezien. Wat kan je nu gebeuren?’

‘Oké,’ zei Reacher.

Het duurde langer dan tien minuten. Om te beginnen moesten ze wachten tot er een patrouillewagen kwam om de jongen naar het politiebureau te brengen. Na verloop van tijd kwam die, vergezeld van een ambulance om de jongen te onderzoeken en te kijken of hij verder de procedure in kon. Om onverklaarbaar overlijden na arrestatie te voorkomen. Dat kostte allemaal tijd, maar uiteindelijk belandde de jongen op de achterbank, de mannen in uniform voorin, en reed de wagen weg. De ramptoeristen verspreidden zich weer en Reacher bleef alleen achter met de twee smerissen.

De tweede smeris stelde zich voor als Bush, niet verwant aan de familie Bush van Kennebunkport. Ook rechercheur bij de County. Hij vertelde dat hun auto aan de andere kant van de plaza om de hoek stond. Hij wees in de richting van waar hun wandeling in het lentezonnetje was begonnen. Ze liepen met z’n drieën die kant op. Langs de stok van de T omhoog, dan rechtsaf langs de dwarsbalk, de beide smerissen terug in hun eigen voetsporen, Reacher in hun kielzog.

‘Waarom is het slachtoffer weggerend?’ vroeg Reacher.

‘Dat zullen we moeten uitzoeken, denk ik,’ zei Aaron.

Ze reden in een oude Crown Vic, aftands maar geen barrel. Schoon maar niet glanzend. Reacher stapte achterin. Dat vond

hij niet erg, want het was een gewone personenwagen zonder kogelvrij scherm. Geen stilzwijgende veronderstellingen. En genoeg beenruimte als hij schuin ging zitten, met zijn rug tegen het portier. Ook daar had hij geen moeite mee, want het leek hem sterk dat het achterportier van een politiewagen spontaan zou openvliegen bij een beetje druk van binnenuit. Hij was ervan overtuigd dat de mensen aan de tekentafels daar wel rekening mee hadden gehouden.

Het was een kort ritje naar een troosteloos, laag, betonnen pand aan de rand van de stad. Op het dak staken ranke antennes hoog boven satellietschotels uit. Op de parkeerplaats stonden drie gewone personenauto's en een eenzame zwart-witte patrouillewagen keurig op een rij. Er waren nog een stuk of tien lege parkeervakken. Ergens achter in een hoek stond het verfrommelde wrak van een blauwe SUV. Rechercheur Bush reed het parkeerterrein op en schoof de auto in vak R2. Ze stapten uit. De zwakke lenteson deed nog steeds zijn best.

'Even voor alle duidelijkheid,' zei Aaron. 'Hoe minder geld we in onze gebouwen stoppen, des te meer geld we vrij kunnen maken voor het vangen van boeven. Kwestie van prioriteiten stellen.'

'Je lijkt de burgemeester wel,' zei Reacher.

'Bijna raak. Het was een raadslid, in een toespraak. Letterlijk.'

Ze gingen naar binnen. Het viel Reacher nog wel mee. Hij had in zijn leven al heel wat overheidsgebouwen vanbinnen gezien. Niet alleen de elegante marmeren paleizen in Washington D.C., maar ook de groezelige, uitgewoonde panden waarin werkelijk werd bestuurd. Qua luxeonderkomen bevond de recherche van de county zich ongeveer halverwege de schaal. Het grootste minpunt was het lage plafond. Gewoon pech. Zelfs architecten die voor de overheid werken, gaan wel eens met hun tijd mee en in de tijd dat *atoombom* een woord was met reële dreiging, gaven ze kortstondig de voorkeur aan brutalistische bouwwerken van zwaar beton, alsof de bevolking zich gerustgesteld zou voelen in de wetenschap dat de autoriteiten werden beschermd door ogenschijnlijk kernbombestendige architectuur. Maar wat ook de reden mocht zijn geweest om zo te bouwen, het bunkerachtige karakter van de buitenkant zette zich binnen voort in benauwde,

bedompte ruimten. Maar dat was dan ook het enige probleem waarmee de politie van de county worstelde wat de werkplek betrof. De rest was misschien eenvoudig, maar iemand met een beetje verstand zou echt niet meer tierlantijnen wensen. Het zag eruit als een omgeving waar je goed zou kunnen werken.

Aaron en Bush namen Reacher mee naar een verhoorkamer aan een gang waaraan ook de ruimte lag waarin de rechercheurs hun bureaus hadden. ‘Doen we dit niet bij je bureau?’ vroeg Reacher.

‘Net als op tv?’ zei Aaron. ‘Mag niet meer sinds elf september. Zonder speciale permissie heeft niemand toegang tot de werkruimten. Jij hebt geen speciale permissie tot je naam als getuige à charge zwart-op-wit in een officieel dossier wordt vermeld. En zover is het nog niet, natuurlijk. Als je zou uitglijden en raar terecht zou komen, hebben we liever dat het wordt geregistreerd door een camera, zodat we kunnen bewijzen dat wij daar niks mee te maken hadden.’

‘Ik snap het,’ zei Reacher.

Ze liepen de verhoorkamer in. Het was een standaardruimte, die misschien nog wel extra deprimerend was vanwege het benauwende gevoel, veroorzaakt door al die duizenden tonnen beton rondom. De wanden waren niet afgewerkt, maar wel zo vaak geverfd dat ze er glad en glibberig uitzagen. De ziekelijke groene kleur van de verf werd nog versterkt door het licht van de spaarlampen. Alsof de hele kamer zeeziek was. Een van de wanden werd voor een groot deel in beslag genomen door een spiegel. Ongetwijfeld een doorkijkspiegel.

Reacher ging ertegenover zitten, op de plek van de boef, aan een dwars in de ruimte geplaatste tafel, tegenover Aaron en Bush, die zich hadden gewapend met schrijfblokken en een batterij pen-nen. Aaron bracht Reacher er allereerst van op de hoogte dat het gesprek en de beelden werden geregistreerd. Daarna moest hij zijn volledige naam noemen, zijn geboortedatum en zijn social security-nummer, wat Reacher allemaal keurig deed, want waarom niet? Toen vroeg Aaron naar zijn huidige adres, wat aanleiding bleek tot een ware discussie.

‘Geen vaste woon- of verblijfplaats,’ zei Reacher.

‘Wat bedoel je daarmee?’ vroeg Aaron.

‘Precies zoals ik het zeg. Het is een vaste uitdrukking.’
‘Woon jij niet ergens?’
‘Jawel, ik woon op heel veel plaatsen, altijd maar één nacht.’
‘In een camper of zo? Ben je met pensioen?’
‘Geen camper,’ zei Reacher.
‘Met andere woorden, je bent een dakloze,’ zei Aaron.
‘Maar dan vrijwillig.’
‘Hoe bedoel je?’
‘Ik trek van de ene plek naar de andere. De ene dag hier, de andere daar.’
‘Waarom?’
‘Omdat ik dat leuk vind.’
‘Als een toerist?’
‘Zoiets.’
‘Waar is je bagage?’
‘Die heb ik niet.’
‘Heb je geen spullen?’
‘Op het vliegveld zag ik een boekje in een winkel. Daarin stond dat het de bedoeling is dat we alles moeten wegdoen waar we niet gelukkig van worden.’
‘Dus jij hebt al je spullen bij het afval gezet?’
‘Ik heb geen spullen. Daar heb ik al jaren niets meer mee.’
Aaron staarde onzeker naar het schrijfblok dat voor hem lag.
‘Dus hoe moeten we je omschrijven? Zwerver?’
‘Ambulant, op doorreis, tijdelijk.’
‘Ben je uit het leger ontslagen met een of andere diagnose?’
‘Zou dat mijn geloofwaardigheid als getuige schaden?’
‘Ik zei het al, het is net zoiets als je kredietwaardigheid. Geen vast adres is een serieus minpunt. PTSS zou nog erger zijn. De verdediging zou kunnen inzetten op je onbetrouwbaarheid in het getuigenbankje. Ze zouden één of twee punten van de score kunnen afpakken.’
‘Ik heb bij het 110th MP gezeten,’ zei Reacher. ‘Ik heb geen angststoornissen en geen PTSS. PTSS is bang voor mij.’
‘Wat was het 110th MP?’
‘Een elite-eenheid.’
‘Hoelang ben je al uit het leger?’

‘Langer dan ik erin heb gezeten.’

‘Oké,’ zei Aaron. ‘Maar het is niet aan mij. Het heeft nu allemaal met cijfertjes te maken, heel eenvoudig. Rechtszaken worden afgewikkeld op laptops. Speciale software. Tienduizenden simulaties. Trendlijnen. Een paar punten de ene of de andere kant op kunnen het verschil maken. Geen vast adres is niet ideaal, los van al het andere.’

‘Het is wat het is,’ zei Reacher.

Dat accepteerden ze, zoals Reacher had verwacht. Ze hadden nooit te veel informatie. Er bestond altijd de kans dat er in een later stadium iets zoekraakte. Heel normaal. Zelfs zaken die succesvol werden afgerond, gingen met heel veel verspilling van goed werk gepaard. Dus vertelde hij wat hij had gezien, heel nauwgezet, samenhangend, volledig, van begin tot eind, van links naar rechts, van dichtbij en veraf, en aan het slot waren ze het er alle drie over eens dat dat het wel zo ongeveer moest zijn geweest. Aaron stuurde Bush weg met de opdracht de geluidsopname uit te typen en af te drukken, zodat Reacher er zijn handtekening onder zou kunnen zetten. Bush verliet de verhoorkamer en Aaron zei: ‘Nogmaals hartelijk bedankt.’

‘Nogmaals geen dank,’ zei Reacher. ‘Vertel me nu eens waarom jullie zo geïnteresseerd zijn.’

‘Dat heb je gezien, het gebeurde pal voor onze ogen.’

‘Zo langzamerhand begin ik te denken dat dat het interessante is. Ik bedoel, hoe groot is die kans? Rechercheur Bush parkeerde in vak R2, dat betekent dat hij nummer twee is in de hiërarchie van de rechercheurs. Maar hij zat achter het stuur van de auto en nu fungeert hij als jouw loopjongen. Dat betekent dat jij nummer één bent. En dat betekent weer dat de twee mannen met het meeste aanzien, werkzaam op de afdeling met het meeste aanzien bij de County Police, heel toevallig een wandelingetje in de zon maken twintig meter achter een meisje dat wordt beroofd.’

‘Toeval,’ zei Aaron.

‘Volgens mij schaduwden jullie haar,’ zei Reacher.

‘Waarom denk je dat?’

‘Omdat jullie kennelijk niet geïnteresseerd waren in hoe het met haar is afgelopen. Misschien omdat jullie weten wie ze is.’

Jullie weten dat ze snel genoeg weer opduikt om alles uit de doeken te doen. Of jullie weten waar je haar moet zoeken. Omdat jullie haar chanteren. Of ze speelt een dubbelrol en ze hoort bij jullie en werkt undercover. Hoe dan ook, je gaat ervan uit dat ze zichzelf wel kan redden. Je maakt je geen zorgen om haar. Het gaat om die tas. Ze werd op een gewelddadige manier beroofd, maar jullie gingen achter de tas aan en bekommerden je niet om haar. Misschien is die tas belangrijk, al zou ik niet weten op welke manier. Volgens mij was hij leeg.'

'Het klinkt echt als een enorme samenzwering, niet?'

'Het kwam door je woordkeuze,' zei Reacher. 'Jij bedankte me voor mijn hulp. Hulp waarbij precies? Een spontane actie tijdens een noodsituatie? Dan zou je het anders hebben geformuleerd. Iets in de trant van: wow, dat was niet verkeerd, hè? Of je zou alleen een wenkbrauw hebben opgetrokken om aan te geven dat we aan dezelfde kant stonden, om het ijs te breken. Gewoon twee kerels die opgelucht een geintje maken. In plaats daarvan bedankte je me nogal formeel. Je zei: "Heel erg bedankt dat je ons met deze zaak helpt."' "

'Ik probeerde gewoon beleefd te zijn,' zei Aaron.

'Maar ik denk dat zo'n formele formulering niet zomaar spontaan bij je opkomt. En je zei *met deze zaak*. Welke zaak? Als jij iets een zaak noemt, is dat niet iets wat nog maar net is ontstaan. Bovendien gebruikte je niet de voltooide tijd. Je zei: dat je ons *helpt*. Dat suggereert iets wat gaande is. Iets wat al bestond voordat die jongen naar die tas graaide, en wat ook nog verder blijft bestaan. En je gebruikte meervoud. *Ons*, Bush en jij. Het is iets waar jullie al mee bezig waren, iets wat jullie al op de rails hebben gezet maar een beetje dreigde te ontsporen, al bleek de uiteindelijke schade mee te vallen. Ik denk dat je me bedankte voor zoiets, zo'n complex van zaken. Daarnaast was je ook nog eens bijzonder opgelucht. Daarom zei je: *Heel erg bedankt*. Dat was eigenlijk te veel van het goede voor een eenvoudige straatroof. Er ging iets belangrijkers achter schuil.'

'Ik probeerde gewoon beleefd te zijn.'

'En ik denk dat mijn getuigenverklaring vooral bedoeld is voor de commissaris en de raadsleden, niet voor een computerspelletje.'

Om ze te laten zien dat het niet jullie schuld was. Om ze te laten zien dat het niet door jullie kwam dat een operatie die al een hele tijd gaande is, bijna om zeep werd geholpen. Daarom wilden jullie een doorsneeburger. Wie dan ook, als het maar een buitenstaander was. Anders zou het alleen maar jullie verklaring zijn, bedoeld om je in te dekken. Bush en jij, die elkaars straatje schoonvegen.'

'We maakten een wandelingetje.'

'Jullie keken elkaar niet eens aan. Geen moment van overleg. Jullie gingen meteen achter die tas aan. Jullie liepen al de hele dag aan die tas te denken. Of de hele week.'

Aaron gaf geen antwoord en kreeg ook niet de kans om er verder over te praten, want op dat moment ging de deur open en stak iemand zijn hoofd naar binnen. Het hoofd maakte een gebaar dat Aaron mee moest naar de gang voor overleg. Aaron vertrok en de deur gleed zacht achter hem dicht. Voordat Reacher zich serieus kon afvragen of de deur ook op slot was gedaan of niet, ging hij opnieuw open. Aaron stak zijn hoofd om de hoek en zei: 'Voor de rest van de vragen komen er twee andere rechercheurs.'

Toen ging de deur weer dicht.

En weer open.

De man die de eerste keer zijn hoofd naar binnen had gestoken, kwam binnen met net zo'n figuur in zijn kielzog. Ze hadden allebei het typerende uiterlijk van de klassieke inwoner van New England, zoals die staan afgebeeld op zwart-witfoto's. Het product van vele generaties hard werken en meedogenloze zelfopoffering. Het waren allebei taaie, magere mannen, een en al spieren en pezen, bijna vel over been. Ze droegen allebei een lichtbruine katoenen broek, een geruit shirt en een blauw sportjasje. Het haar op het hoofd gemillimeterd met een tondeuse. Geen enkele poging tot stijl. Alles louter functioneel. Ze zeiden dat ze werkten voor de Drug Enforcement Administration van Maine. Een organisatie die de hele staat bestreek. Ze zeiden dat hun bevoegdheden die van de County Police overstegen. Vandaar het gekaapte verhoor. Ze zeiden dat ze vragen hadden over wat Reacher had gezien.

Ze namen plaats op de stoelen waarop Aaron en Bush hadden

gezet. De man links zei dat hij Cook heette, de man rechts zei dat hij Delaney heette. Zo te zien was hij degene die het voor het zeggen had en leek hij van plan het woord te voeren. Ze gingen het hebben over wat Reacher had gezien, zei hij opnieuw. Verder niets. Niets om je zorgen over te maken.

Maar toen zei hij: 'Eerst moeten we iets meer weten over één klein aspect. We hebben het idee dat onze collega's daar wat gemakkelijk overheen zijn gestapt. Ze besteedden er eigenlijk te weinig aandacht aan, misschien wel begrijpelijk, maar toch.'

'Waar besteedden ze geen aandacht aan?' vroeg Reacher.

'Wat was je bedoeling toen je die jongen liet struikelen? Wat ging er door je heen?'

'Echt?'

'In je eigen woorden.'

'Hoeveel?'

'Zoveel als je maar nodig hebt.'

'Ik hielp de politie.'

'Verder niets?'

'Ik zag wat er gebeurde. De dader kwam recht op me af rennen. Hij rende harder dan de mannen die achter hem aanzaten. Er was geen enkele twijfel over schuld of onschuld. Dus ging ik in de weg staan. Hij heeft zich niet eens heel erg bezeerd.'

'Hoe wist je dat die twee mannen van de politie waren?'

'Eerste indruk. Had ik gelijk of niet?'

Delaney bleef even stil.

'Vertel me nu eens wat je hebt gezien,' zei hij toen.

'Ik ben ervan overtuigd dat jullie de eerste keer hebben meege-
luisterd.'

'Inderdaad,' zei Delaney. 'En we hebben ook het gesprek gevolgd dat je daarna voerde met rechercheur Aaron. Toen rechercheur Bush weg was. Het lijkt me dat je meer hebt gezien dan er in die getuigenverklaring is opgenomen. Blijkbaar heb je iets gezien wat duidde op een langlopende operatie.'

'Dat was speculatief,' zei Reacher. 'Dat hoorde niet in een getuigenverklaring.'

'Als ethische kwestie?'

'Zoiets, denk ik.'

‘Vind jij ethisch handelen erg belangrijk?’

‘Ik doe mijn best.’

‘Goed, maar nu kun je je uitleven. De verklaring is afgesloten. Nu kun je speculeren zoveel als je maar wilt. Wat heb je gezien?’

‘Waarom vraag je dat?’

‘Misschien kun je ons helpen bij het oplossen van een probleem.’

‘Hoe zou ik moeten helpen?’

‘Jij hebt bij de militaire politie gezeten. Jij weet hoe dit soort dingen werkt. Het grote verhaal. Wat heb je gezien?’

‘Volgens mij zag ik dat Aaron en Bush het meisje met de tas schaduwden. Een soort bewaking, denk ik. Bewaking van de tas, vooral. Toen die roof plaatsvond, negeerden ze dat meisje volkomen. Als ik daarover moet speculeren, zou ik zeggen dat zij misschien die tas had moeten overhandigen aan een vooralsnog onbekende persoon. In een later stadium. Op een andere plek. Iets wat moest worden afgeleverd, of een betaling of zo. Misschien was het belangrijk om die overdracht met eigen ogen te zien plaatsvinden. Misschien is die onbekende persoon de laatste schakel in een keten. Vandaar ooggetuigen met zo’n hoge functie. Of wat dan ook. Maar het plan mislukte omdat het noodlot ingreep in de vorm van een toevallige tasjesrover. Domme pech. Kan iedereen gebeuren, en bovendien hoeft het niet echt een probleem te zijn. Ze kunnen morgen de draad zo weer oppakken.’

Delaney schudde zijn hoofd. ‘We vissen in troebel water. Als je een afspraak mist met de mensen over wie we het hebben, besta je voor hen niet meer, dan ben je dood. De hele zaak wordt dan afgeblazen.’

‘Dat spijt me dan,’ zei Reacher. ‘Maar zulke dingen gebeuren nu eenmaal. Ik zou zeggen, probeer het maar te vergeten.’

‘Jij hebt makkelijk praten.’

‘Het is niet mijn probleem,’ zei Reacher. ‘Niet mijn circus. Ik ben alleen maar op doorreis.’

‘Daar moeten we het ook nog eens even over hebben. Hoe kunnen we je te pakken krijgen als dat nodig is? Heb je een mobiele telefoon?’

‘Nee.’